

EÉN GROOT FEEST

Als er één maand is waarin we behoefte hebben aan
gezelligheid, saamhorigheid en vreugde, dan is het wel december:

Deze drie vrouwen maken er een feest van.

ieder op haar eigen manier.

Als ik iemand wil troosten of bemoedigen: zingen is mijn instrument

Hortence Zuinig (60) werkt in de thuiszorg, waar ze graag voor cliënten zingt. Zij worden kalm, vrolijk of nostalgisch als ze de liedjes uit hun verleden horen.

“Zolang ik me kan herinneren, zing ik. Als ik iemand wil troosten, bemoedigen, of ik blij ben of verdrietig: zingen is mijn instrument. Ik ben begonnen in de kerk, mijn talent heb ik van God ontvangen. Ook op school, in Suriname, zong ik tijdens de ochtendwijding altijd uit volle borst mee. Mijn vader was muzikant, mijn moeder en oma zongen altijd tijdens het huishouden. Ik merkte al vroeg dat ik kon communiceren door te zingen. Naast ons woonde een buurvrouw die niet aardig was tegen mijn moeder en oma. Ik zong dan: ‘Mensen praten altijd over iedereen... Laat ze maar praten’, uit een lied van Gert en Hermien, luid en duidelijk, zodat zij me kon horen. Ook in de thuiszorg zing ik. Dat begon toen ik een keertje aan het neuriën was. De mevrouw bij wie ik was zei: ‘Dat mag best harder hoor, het klinkt zo mooi.’ Zij kreeg er tranen van in haar ogen. Dat stimuleerde me het vaker te doen. Het viel me op dat ik op die manier beter toegang kreeg tot sommige cliënten, bijvoorbeeld als ze dement zijn of alzheimer hebben. Dan zing ik liedjes uit hun jeugd. *Twee motten, Tulpen uit Amsterdam*. Tot de coronaperiode was ik kapster, daarna heb ik me laten omscholen. Naast mijn werk in de thuiszorg, knip ik cliënten en ook dan zing ik. Zij worden er heel rustig van als ik ze knip. Sommige cliënten gaan meezingen, dan is het één groot feest. Mijn repertoire wordt steeds uitgebreider, want als ik een verzoeknummer krijg dat ik niet ken, zoek ik thuis op de computer de tekst op. Ik leer er mooie liedjes door kennen, zoals *Het dorp* van Wim Sonneveld. Ja, ik houd wel van Nederlandstalige muziek. Een van de mooiste momenten maakte ik mee bij een

ongeneeslijk zieke meneer. Hij was sneller dan verwacht terminaal. Toen ik bij hem was, praatte ik hem moed in en voor ik het wist, zong ik *Amazing Grace*. Zijn vrouw was erbij en vond het prachtig. Het was een sereen moment, hij is vredig ingeslapen. Zijn vrouw vroeg daarna of ik bij de uitvaart wilde zingen. Dat was zo’n bijzondere ervaring. December vind ik een beladen maand. De dagen zijn donker, maar het is ook gezellig. Mijn cliënten zijn vrolijker, maar ook eenzamer. Ik vind het erg leuk om kerstliederen voor hen te zingen, mijn favoriet is *O holy night*. Ik geniet enorm van de gezelligheid, versieringen en cadeautjes, maar het is ook een moment voor bezinning. Om extra stil te staan bij het feit dat niet iedereen een warm huis heeft, bijvoorbeeld. Ik kijk wat het jaar heeft gebracht en maak de balans op: in hoeverre heb ik mijn doelen bereikt? Waar sta ik nu? Wat heb ik kunnen doen voor anderen, voor God? Kerstfeest is een gedenktijd, een tijd van hoop, van dankbaarheid voor wat je wél hebt. In mijn kerk, de Beracha Temple in Amsterdam, hebben we drie dagen kerstviering: de eerste dag zijn er het kerstverhaal en kerstliederen, de tweede dag is er een kerstviering van verschillende landen, de derde een brunch, zingen, dansen en preek. Iedereen mag mensen uitnodigen voor de tweede dag, maakt niet uit wie. De kerkgangers maken zelf gerechten, van Hollandse tot Surinaamse en Ghanese en we serveren dat op een buffet. Het vieren van zulke mooie momenten is belangrijk voor de saamhorigheid, voor de liefde. Wat nu is, is er morgen misschien niet meer. Dus vier dat leven, hoe moeilijk het soms ook is.”

Ik vier alle successen, hoe klein ze ook zijn

Van een nieuwe badkamer tot Sinterklaas: Mieke Klaver (66) en haar gezin houden ervan **het leven te vieren**, en dan vooral de kleine dingen in het leven.

“Mijn man Nico en ik houden ervan het leven te vieren. Juist de kleine dingen vinden we belangrijk, omdat die zorgen voor verbinding, of dat nu met je eigen gezin is, op je werk of in je wijk. Zo vierden we ooit de nieuwe badkamer waarvan Nico de bouw had voltooid, met het doorknippen van een lintje en appeltaart. Mijn man heeft zowat ons hele huis gebouwd en toen de badkamer af was, wilde ik dat vieren. Zoiets komt dan spontaan in me op.

Successen vieren, hoe klein ook, heb ik geleerd tijdens mijn werk. Als sociaal cultureel werkster heb ik in een buurthuis gewerkt, jongerenwerkgroepen begeleid, lesgegeven. Kregen we een fonds binnen, dan vierden we dat met taart. Inmiddels ben ik met pensioen en werk ik één dag in de week voor Haags Verhaal. Dat is een stichting die mensen uit Den Haag bij elkaar brengt die elkaar niet snel zouden ontmoeten, zoals Poolse en Pakistaanse vrouwen. We organiseren verhalenavonden en daar ben ik druk mee. Het is geweldig om te doen.

We maken allemaal sombere en verdrietige dingen mee, daarom is het juist belangrijk om positieve dingen uit te lichten. Ik heb tijdens mijn werk gemerkt dat het leuke vaak wordt onderschat. Dat is jammer, zeker als je ziet hoeveel impact het heeft. Samen breien, kleuren of bingo spelen met ouderen bijvoorbeeld levert zo veel lol op en er komt zo veel liefde en aandacht bij kijken. Ik denk dat je daar als mens weerbaarder van wordt, dat je het leven beter aankunt als je af en toe samen mooie momenten viert. Als je altijd maar zit te mopperen of elkaar voedt met gemopper, wordt de situatie alleen maar erger. Terwijl: als je samen ergens plezier aan beleeft en mooie herinneringen maakt,

je daar met plezier naar kunt terugkijken.

December vind ik een heel gezellige maand. Wij vieren thuis Sinterklaas uitgebreid, inclusief gedichten en surprises, dat vinden we allemaal heel belangrijk. Ik vind Sinterklaas altijd een moment van reflectie. Kerst vind ik ook heerlijk. We halen een echte boom in huis en laten die staan tot-ie uitvalt. Lekker samen koken, met mijn dochter Roos de boom optuigen. Samen met buurtgenoten zing ik met een klein koortje bij mensen voor de deur. Dat zou ik ook weleens in de zomer willen doen – juist dan zijn mensen eenzaam, als iedereen om hen heen op vakantie is. Ook vind ik het geweldig om met ons zelfgemaakte muizencircus op festivals te staan. Het circus is een soort kijkdoos, de muizen zijn zelf gebreid en kinderen die langskomen, kunnen ermee spelen. Echt heel leuk is dat. Het geld dat we daarmee verdienen, schenken we aan goede doelen, zoals een circuschool in Afghanistan. Hoe klein ook, je kunt altijd iets voor een ander betekenen.

‘Je draagt elkaar’, dat is misschien een ouderwetse uitdrukking, maar zo voelt het wel voor mij. Het mooie en moeilijke met elkaar delen, én het goede vieren. Zelfs als je sterft. Het is zo’n cliché, maar het is echt waar: het leven is een feest, maar je moet wel zelf de slingers ophangen. Ik naai dus gewoon zelf heel veel slingers. Laat die boel maar vrolijk wapperen, hoor! Dat betekent overigens niet dat ik altijd vrolijk ben, ook ik moet mezelf soms in beweging brengen. Hoe ik dat doe? Door een appeltaart te bakken. Het gaat erom dat je bezig bent, en om die heerlijke geur natuurlijk. En dan stort ik me daarna weer tevreden op mijn breiwerkje.”

Mensen
laten
genieten,
dat is
wat ik
het liefste
doe

Ingrid Striek (60) is zangeres, ze treedt op als **The Dutch Cher**. Ze is dol op december, de maand dat ze jarig is. Feestjes geven heeft ze van jongs af aan meegekregen.

“Ik treed nu ruim twintig jaar op als The Dutch Cher, sinds het nummer *Believe* een grote hit was. Als ik het zong, waren mensen onder de indruk: ‘Wow, wat lijkt je stem op die van Cher!’ Ik ben toen andere nummers gaan instuderen en heb een act van dertig minuten samengesteld. Elke show van Cher in Nederland heb ik gezien. De laatste keer dat ze hier een concert gaf, in 2019, heb ik opgetreden in de hal van Ziggo Dome, dat was erg leuk. Als ik als Cher op het podium sta, treed ik samen met twee danseressen op. Mijn man gaat mee als geluidsman, mijn zus als kledster. Ik kleed me tijdens de act wel vijf keer om, in één minuut tijd, compleet met andere pruik en nieuw kostuum. Het is altijd spannend of dat lukt. De kostuums heb ik allemaal laten maken. Een van mijn pakjes is gemaakt door een kostuummaker van de Efteling. Mijn kleding is echt herkenbaar Cher, met een heel smalle taille, ik snoer mezelf flink in. Omdat mijn optreden als The Dutch Cher maar een half uur duurt, moet de stemming er meteen goed in zitten. Vaak zijn de feestjes waar ik optreed in jarenzeventig-thema. Muziek uit die tijd is nog altijd populair, mensen kennen de nummers, kunnen ze meezingen. Die muziek is niet alleen herkenbaar, maar ook swingend en afwisselend. Op feesten zingen, of het nu in een verpleegtehuis is, op een bedrijfsfeest of in een club, het is altijd leuk om weer ergens anders te zijn, om op zoveel verschillende plekken te komen. En ook al ben ik al meer dan dertig jaar artiest, ik vind het iedere keer weer spannend om op te treden: hoe is het feest, wat voor mensen zijn er, hoe worden we ontvangen? Want de organisator kan het wel een leuk idee vinden om mij daar neer te zetten, maar het gaat uiteindelijk om het publiek. Het mooist is het als alles samenkomt: als het thema leuk is, de mensen enthousiast zijn en er zin in hebben, en we er met zijn allen een geweldige show van maken. Als alles klopt, dan is het geweldig. Dan duurt zo’n optreden veel te kort, dan willen we nog een keer!

Als Dutch Cher heb ik veel mooie momenten meegemaakt. Ik heb aan diverse tv-programma’s meegedaan en won in 2005 het programma *In de huid van*, dat was een talentenjacht die werd gepresenteerd door Winston Gerschtanowitz. Daarna was ik te boeken via het artiestenbureau van Marco Borsato, The Entertainment Company.

Vanaf 2008 heb ik twee jaar lang gezongen voor onze militairen in Afghanistan, dat was zo’n bijzondere ervaring. De militairen waren heel blij met onze optredens, ze zongen hard mee met alle nummers, het was een eer dat te mogen doen. Optreden als Cher blijft leuk, omdat ik nog steeds op zo veel verschillende plekken kom. Deze decembermaand treed ik bijvoorbeeld op verschillende besloten feesten op, waaronder een groot liefdadigheidsevenement in Brussel. Dat vind ik extra mooi, omdat ik op die manier ook indirect een bijdrage kan leveren aan goede doelen.

Mijn liefde voor muziek heb ik geërfd van mijn ouders, er werd bij ons thuis veel gezongen en er was veel gezelligheid. Daar houd ik zelf ook enorm van. Ik ben in december jarig en ben dol op de winter, op de fijne sfeer die erbij hoort. De kerstboom staat bij ons al op 1 december, dan ben ik al helemaal in de stemming. Samen met mijn vriend Piet organiseer ik elk jaar in de winter een etentje voor meer dan twintig mensen, we vieren onze verjaardagen altijd uitgebreid en we nodigen collega’s uit om hier te komen zingen. Ik vind het gewoon fijn om andere mensen blij te maken. Dat merk ik ook op mijn werk. Een aantal uur per week werk ik in een verpleeghuis als medewerker gastvrijheid. Bij de koffie krijgen de bewoners een likeurtje met slagroom, mijn collega’s en ik leggen ze dan echt in de watten. Het is zo fijn om die mensen een leuk momentje te bezorgen op hun dag. Dit werk kwam door de coronacrisis op mijn pad, toen mijn zangklussen wegvielen. Het blijkt heel goed bij me te passen. Ook hier kan ik doen wat ik het liefste doe: mensen laten genieten.

Hoe je een goed feestje bouwt? Het belangrijkste is het om te kijken naar je gezelschap. Je kunt zelf wel van alles leuk vinden, maar het draait om de mensen die naar je feestje komen. Je hoeft ze niet te overvoeden met entertainment of groots uit te pakken. Een feest hoeft niet duur te zijn, je kunt ook op een simpele manier warmte en gezelligheid creëren. Het gaat om het samenzijn, ergens een mooi moment van maken en dat met elkaar te beleven. Iets moois van het leven maken, dat is mijn motto en daar leef ik ook naar. Laten we deze winter lekker dicht tegen elkaar aan kruipen. Glaasje wijn erbij, misschien nog een glaasje en genieten maar.”